

Живеейки заедно с пришълца, местният има много по-голяма възможност да разбере субективния му контекст, например да се интересува от въпросите, защо той се изнася в друг град, защо въобще иска да бъде „чужд“ в една непозната за него среда. Такъв опит за разбиране не съществува при мисленето за „пришълците“. В този разказ се забелязва разликата в говоренето за „тях“. Момчето се опитва да си обясни защо са се пренесли. Този въпрос не стои, когато се говори за „пришълците“ „зад линията“. Те просто трябва да се махнат от там.

При различните типове „пришълци“ има различна степен на възможност за включване в отношения с „местните“. Първите – идващите за няколко месеца и заселващи се в свободните пространства, включително и зад линията – остават самозатворени, вторите – идващите за по-дълъг период от време и настаняващи се или в свободните площи или в пространството „зад линията“ – автоматично се мислят чрез типизацията „цигани“ и остават изолирани в квартала, третите – идващите за по-дълъг период от време и настаняващи се под наем, имат много по-голяма възможност да се впишат в рамките на квартала и впоследствие да бъдат мислени като местни.

Сравнение между „пришълците“ в квартал „Христо Ботев“ и „камбоджанците“ в квартал „Факултета“

Проблемът с миграцията на роми от малки провинциални градове и села и заселването им в свободните площи съществува не само в „Христо Ботев“, а и в другия изследван квартал – „Факултета“. Това е причината, поради която ще проследя логиката на различните типизации за „придошлиите“ в „Христо Ботев“ и „Факултета“.

В интервюта се среща съществена разлика, когато местните говорят за пространствата, които обитават. За „Христо Ботев“ се говори много повече като за квартал, не се споменава „махала“, а за „Факултета“ местните говорят повече като за „махалата“. Думата „квартал“ е още една от стратегиите за символно изравняване на градските пространства, които жителите на „Христо Ботев“ произвеждат. Във „Факултета“ местните нямат проблем с идентификацията си като „цига-